

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/23/2014
Identifikačné číslo spisu:	7107011773
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7107011773.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 29. apríla 2014 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. René Štepánika v trestnej veci proti obvinenému D. H. pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/ a e/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 15. apríla 2009, sp. zn. 6 To 119/2008, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného D. H. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo 4. novembra 2008 sp. zn. 2 T 116/2007 bol obvinený D. H. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/, e/ Tr. zák., prečinom sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/, c/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ presne nezisteného dňa vo februári 2006 v Košiciach, ako zamestnanec súkromnej bezpečnostnej služby Grup 4 Securicor Services (SK), a.s. Bratislava, regionálna pobočka Košice, zabezpečujúci finančné služby v oblasti bankomatov, po tom, čo mu boli Q., a.s. X. zverené finančné prostriedky za účelom dotácie bankomatov, počas zastupovania poškodeného F. F., si z týchto prisvojil po 200.000,- Sk z bankomatov č. 512H, 512E, 512I a tieto použil pre vlastnú potrebu, čím spôsobil spoločnosti Grup 4 Securicor Services (SK) a.s. Bratislava škodu vo výške 600.000,- Sk,

2/ dňa 12.7.2006 po tom, čo v priebehu celého dňa uvážene prostredníctvom SMS správ a telefonických hovorov adresovaných F. F. predstieral, že sa nachádza mimo Košíc na ceste za podnikateľom z Bratislavy, ktorý mu nesie 600.000,- Sk, ktoré mal vrátiť do bankomatov, vyčkal na F. F. v Košiciach - Šaci a v čase od 21.16 hod. do 21.30 hod. vošiel do miestnosti slúžiacej na obsluhu bankomatu S. a.s. W., pobočka Košice, nachádzajúcej sa v objekte hotela Metal, v ktorej F. F. odstraňoval poruchu na bankomate a v úmysle usmrtiť tohoto fyzicky napadol tak, že ho nezisteným bodno-rezným nástrojom charakteru noža silou prevažne veľkej intenzity a prudkosti v krátkom časovom slede 41-krát bodol do oblasti krku, hrudníka, brucha spredu, ľavého ramenného pletenca a ľavej hornej končatiny zľava, pravej hornej končatiny a chrbta zozadu, z ktorých 15 rán preniklo do

telových dutín - pľúc a pravej hrdlovej žily, čím mu spôsobil smrteľné poranenie pre všeobecnú povahu a smrť poškodeného F. F. nastala udusením z krvácania v priebehu útoku, pričom obvinený tak konal s cieľom utajiť, že spreneveril v mesiaci február 2006 najmenej 600.000,- Sk o čom mal poškodený F. F. vedomosť a naliehal na neho, aby práve do 12.7.2006 do 21.00 hod. vrátil spreneverenú čiastku, lebo hrozilo, že sa o tejto sprenevere dozvie zamestnávateľ,

Proti tomuto rozsudku podal obvinený v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré prostredníctvom svojho obhajcu neskôr písomne odôvodnil.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením z 15. apríla 2009, sp. zn. 6 To 119/2008 podľa § 319 Tr. por. odvolanie D. H. ako nedôvodné zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie. V jeho odôvodnení uviedol ako dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ a písm. h/ Tr. por., z ktorých prvý predpokladá, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, druhý, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, tretí, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, a štvrtý, že trest mu bol uložený mimo ustanovenej trestnej sadzby.

V písomných dôvodoch svojho dovolania argumentoval tým, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho námietkami, následkom čoho vznikol nesúlad medzi skutkovým a právnym posúdením veci (t. j. že mal vedieť, že poškodený išiel na opravu bankomatu a nezodpovedá skutočnosti, že znalkyňa MUDr. Kardošová vypovedala, že bol na mieste činu a zápasil s poškodeným). Okrem toho súdy nesprávne v jeho neprospech vyhodnotili aj znalecký posudok z odboru trasológie, akceptovali dôkaz výsluchom svedka F., v tom čase riaditeľa odboru všeobecnej kriminality a naopak nevyhoveli návrhu, aby jeho výpoveď bola objektivizovaná výsluchom ďalších príslušníkov polície, tzv. operatívcov. Tiež bolo porušené jeho právo na obhajobu nevykonaním rekonštrukcie a aj tým, že orgány prípravného konania a súd sa nezaoberali krabičkou cigariet nájdenou na mieste činu a nepodrobili ju znaleckému skúmaniu. Súd nechal bez povšimnutia uznesenie prokurátorky o zastavení trestného stíhania obvineného X. zvlášť jeho odôvodnenie, v ktorom zavádzajúco a klamlivo odôvodňuje jeho (D. H.) trestné stíhanie. Zároveň namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nezákonne vykonaných dôkazoch, konkrétne dodatočnej obhliadke miesta činu, ktorú mal vykonať súd a nie poveriť týmto úkonom prokurátora. V ďalšom namietal aj právnu kvalifikáciu skutku podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty daného trestného činu, ktorý podľa súdu mal spáchať z osobitného motívu a závažnejším spôsobom konania (§ 144 ods. 1, 2 písm. c/, e/ Tr. zák.). Súd tieto okolnosti v odôvodnení rozsudku detailne neuvádza.

Za nepreskúmateľné je treba považovať aj odôvodnenie súdu pri ukladaní trestu. Ustanovenia §§ 4 - 6 Tr. zák. totiž neupravujú poľahčujúce okolnosti, ale pôsobnosť Trestného zákona a § 42 ods. 2 postup pri ukladaní súhrnného trestu a nie uplatnenie tzv. asperačnej zásady. Takéto pochybenie súdu samo o sebe predstavuje dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu ako aj prvostupňového rozsudku v dovolacom konaní.

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj rozhodnutie jemu predchádzajúce a vec prikázal prvostupňovému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či podané dovolanie spĺňa všetky obsahové a formálne náležitosti, či je podané oprávnenou osobou a či je prípustné. Dovolaním bolo napadnuté právoplatné uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 15. apríla 2009, sp. zn. 6 To 119/2008, ako súdu odvolacieho, ktorým podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo 4. novembra 2008 sp. zn. 2 T 116/2007.

Proti takémuto rozhodnutiu je dovolanie prípustné podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.

Dovolanie bolo taktiež podané prostredníctvom obhajcu, čím bola splnená aj podmienka jeho podania oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. Bolo podané včas a na zákonom určenom mieste (§ 370 Tr. por.), po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 ods. 1 Tr. por.) a označuje chyby konania a dôvod dovolania (§ 374 Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným D. H. nie je dôvodné a preto ho podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Dovolací súd skúmal najprv naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (v súlade s § 371 ods. 3 Tr. por.), t. j., že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

K tomu treba uviesť, že tento dovolací dôvod bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov bez prítomnosti obhajcu a pod. Nie je možné sa preto stotožniť s názorom obvineného, že bolo porušené jeho právo na obhajobu. Z predloženého spisového materiálu totiž vyplýva, že počas celého súdneho konania obvinený bol zastúpený obhajcom. Mohol tak využívať pomoc obhajcu, vyjadrovať sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu, navrhovať dôkazy, ktorými sa súd aj zaoberal a plne užíval svojich procesných práv zaručených mu Trestným poriadkom. Svedkovia, o ktorých výpovede súd oprel svoje rozhodnutie, boli ako v prípravnom, tak aj v konaní pred súdom vypočutí za prítomnosti obhajcu obvineného.

K tomu treba ešte dodať ale aj to, že za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať však obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, 11 Tr. por. ako aj ich vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Súd sám rozhoduje o vykonaní dôkazov, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností tak, aby bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Preto nesúhlas obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania (neakceptovaním jeho dôkazných návrhov) a jeho hodnotením, ako to uvádza obvinený vo svojom dovolaní, nemôže zakladať žiaden dovolací dôvod.

Pre úplnosť treba ešte uviesť, že ak by aj išlo o porušenie práva na obhajobu, bolo by potrebné skúmať, či toto právo bolo porušené zásadným spôsobom, t.j. či by porušenie práva na obhajobu mohlo vyvolať odlišné rozhodnutie o vine obvineného. Keďže, ako už bolo vyššie konštatované, v tomto prípade porušenie práva na obhajobu nebolo zistené, potom neprichádza do úvahy ani skúmanie rozsahu porušenia tohto práva.

Najvyšší súd teda nezistil žiadne porušenie práva na obhajobu, ale ani žiadny nezákonne vykonaný dôkaz, o ktorý by súd oprel svoje rozhodnutie o vine D. H., preto nemôže byť naplnený nielen dovolací podľa § 371 ods. 1 písm. c/, ale ani písm. g/ Tr. por. Pokiaľ sa jedná o dodatočnú ohliadku miesta činu, krajský súd postupoval v súlade s ustanovením § 277 ods. 3 Tr. por., keď jeho vykonaním poveril prokurátora, ktorý navrhoval tento dôkaz. K tomu najvyšší súd ešte doplňuje, že citované ustanovenie Trestného poriadku je špeciálne z pohľadu ustanovenia § 154 ods. 3 Tr. por. a nie je s ním v rozpore.

Posudzujúc ďalší obvineným uvádzaný dovolací dôvod je zrejmé, že argumenty obvineného stoja úplne mimo uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože v tomto prípade môže byť dovolacím dôvodom len skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci takto vymedzeného dovolacieho dôvodu je možné účinne namietať právne vady, ale nie je možné účinne namietať vady skutkové, t.j. nie je prípustné namietať, že skutok tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne.

V prípade právneho posúdenia zisteného skutku Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že súd

prvého stupňa správne právne kvalifikoval konanie obvineného (vyjadrené v skutkovej vete rozsudku), ktoré bezo sporu naplňuje zákonné znaky obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/ a písm. e/ Tr. zák. a prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ a c/ Tr. zák. Nie je možné súhlasiť s dovolacími námietkami obvineného, že sudy nevenovali dostatočnú pozornosť odôvodneniu právnej kvalifikácie skutku pokiaľ sa týka znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty tohto trestného činu. Aj prvostupňový ako aj krajský súd uvedené znaky v dostačujúcej miere uviedli vo svojich rozhodnutiach, konkrétne na str. 22 rozsudku, resp. na str. 16 uznesenia, v ktorom si právne závery prvostupňového súdu odvolací súd v plnom rozsahu osvojil. Najvyšší súd k tomu dodáva, že zo skutku kladeného obvinenému za vinu jednoznačne vyplýva, že obvinený vylákal poškodeného na miesto činu a to s úmyslom zakryť iný trestný čin, ktorého sa dopustil. Právna kvalifikácia skutku súdmi je teda správna a dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemôže byť daný.

Rovnako najvyšší súd nezistil žiadne pochybenie krajského súdu pokiaľ sa týka uloženého trestu. Poukaz obvineného na odôvodnenie rozsudku okresného súdu, kde sa majú nachádzať nesprávne paragrafy trestného zákona, podľa ktorých mal byť obvinenému ukladaný trest (str. 23 rozsudku) je síce pravdivé, ale ide len o evidentný preklep. Z textu tohto znenia odôvodnenia je celkom zrejmé, že súd mal na mysli nie §§ 4 - 6 Tr. zák., ale ods. 4 - 6 k § 38 Tr. zák. To isté platí aj o § 41 ods. 2 Tr. zák. Napokon vo výroku rozsudku sú ustanovenia zákona, podľa ktorých súd ukladal trest, uvedené celkom správne.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd musel po prejednaní veci na neverejnom zasadnutí dovoliť obvinenému D. H. odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.